

ಕೆಡುಕಿನ ನಿಗ್ರಹ

ಬ್ರಹ್ಮಚಾರಿ ಅರುಣ

ಅನ್ಯೈಕ, ಹಿಂಸಾತ್ಮಕ ಚಟುವಟಿಕೆಗಳು ಮತ್ತು ಅವುಗಳಿಂದ ಆಗುವ ದುಷ್ಪರಿಣಾಮಗಳನ್ನು ಕೆಡುಕುಗಳು (evils) ಎನ್ನುತ್ತೇವೆ. ಅದಲ್ಲದೆ ನೀತಿ ಅನೀತಿಗಳಿಗೆ ಹೊರತಾದ ನೈಸರ್ಗಿಕ ವಿಕೋಪಗಳು, ಶಾರೀರಿಕ ರೋಗರುಜಿನಗಳು ಸಹ ಕೆಡುಕುಗಳೇ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಎಲ್ಲ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರ ವಿಭಾಗಗಳೂ ಕೂಡ, ಕೆಡುಕಿನ ಕಾರಣ, ಪರಿಣಾಮ ಹಾಗೂ ನಿವಾರಣೋಪಾಯಗಳನ್ನು ವಿಷದವಾಗಿ ಚರ್ಚಿಸುತ್ತವೆ. ಅದರಲ್ಲೂ ವಿಶೇಷವಾಗಿ, 'ಕೆಡುಕಿನ ಸಮಸ್ಯೆ' ಎಂದರೆ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಕೆಡುಕುಗಳು ಹಾಗೂ ಈ ಜಗತ್ತಿನ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನೆಂದೂ ದಯಾಮಯನೆಂದೂ ಹೇಳಲಾಗುವ ದೇವರು-ಇವರಡರಲ್ಲಿ ಸಾಮಂಜಸ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುವುದು ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ತೊಡಕಿನ ವಿಚಾರವಾಗಿದೆ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬರೂ ಸುಖಸಂತೋಷಗಳಿಗಾಗಿ ಮತ್ತು ಕೆಡುಕುಗಳಿಂದ ಮುಕ್ತರಾಗಲು ಹಂಬಲಿಸುವುದು ಸರ್ವೇ ಸಾಮಾನ್ಯ. ಅದನ್ನು ಹೇಗೆ ಸಾಧಿಸುವುದು?

ಕೆಡುಕಿನ ಅಂಗೀಕಾರ

ಖ್ಯಾತ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರಾದ ಎಂ. ಹಿರಿಯಣ್ಣ ನವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: "ಭಾರತದಲ್ಲಿ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರವು ಪಶ್ಚಿಮದಲ್ಲಿದ್ದಂತೆ, ಆಶ್ಚರ್ಯ ಅಥವಾ ಕುತೂಹಲದಲ್ಲಿ ಜನ್ಮ ತಾಳಿದ್ದಲ್ಲ. ಬದಲಿಗೆ ಬದುಕಿನಲ್ಲಿ ಇರುವ ನೈತಿಕ ಅನಿಷ್ಟಗಳಿಂದ ಹುಟ್ಟಿದ ವಾಸ್ತವ ಸಂಗತಿಯ ಒತ್ತಡವು ಅದರ ಜನನಕ್ಕೆ ಕಾರಣವಾಯಿತು." (ಭಾರತೀಯ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದ ದೂಪುರೇಖೆಗಳು, ಮೂಲ ಲೇಖಕರು: ಎಂ. ಹಿರಿಯಣ್ಣ; ಕನ್ನಡಾನುವಾದ: ಡಾ. ಪ್ರಭುಶಂಕರ, ಪು.೭)

ಹೀಗೆ ಜೀವನದಲ್ಲಿರುವ ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನು ಮೊದಲು ಗುರುತಿಸಿ ಒಪ್ಪಿಕೊಂಡಾಗ, ಅವುಗಳನ್ನು ಮೀರಲು ಬೇಕಾಗುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಮತ್ತು ಉತ್ಸಾಹಗಳು ಮೂಡುತ್ತವೆ.

ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ಕೆಡುಕಿನ (ಹಾಗೆಯೇ ಒಳ್ಳೆತನ) ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನೇ ನಿರಾಕರಿಸಬಹುದು. ಆದರೆ ಉನ್ನತ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ

ಲೇಖಕರು ರಾಮಕೃಷ್ಣ ಮಹಾಸಂಘದ ಮುಖ್ಯಕೇಂದ್ರ ಬೇಲೂರು ಮಠದಲ್ಲಿರುವ ಪ್ರಶಿಕ್ಷಣ ಕೇಂದ್ರದಲ್ಲಿ ಶಿಕ್ಷಣಾರ್ಥಿಯಾಗಿದ್ದಾರೆ.

ಜ್ಞಾನವನ್ನು ಪಡೆದ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರ ನಿಜಜೀವನದಲ್ಲಿ ಈ ಬಗೆಯ ನಿರಾಕರಣೆ ಸಾಧ್ಯ. ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರು ಕೆಡುಕನ್ನು ನಿರಾಕರಿಸಿದರೆ ಅದು ಕೇವಲ ಹೇಡಿತನ ಅಥವಾ ಪಲಾಯನ ವಾದವಾಗುತ್ತದೆ. ಆದ್ದರಿಂದ ಮೊದಲು ಕೆಡುಕನ್ನು ನಾವು ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳಲೇಬೇಕು. ಹೀಗೆ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ಎಲ್ಲ ಲೌಕಿಕ ಅಥವಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯಲ್ಲಿ ನಾವು ಇಡಬೇಕಾದ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆ. ಹಾಗೆಂದಮಾತ್ರಕ್ಕೆ, ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಾವು ನಿರಾಶಾವಾದಿ

ಗಳಾಗಬೇಕೆಂದಾಗಲಿ, ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ

ನಿಷೇಧಾತ್ಮಕ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕೆಂಬುದಾಗಲಿ ಎಂದರ್ಥವಲ್ಲ.

ಹಾಗೆ ನೋಡಿದರೆ, ಬಹಳಷ್ಟು ಜನ ತಮ್ಮ ವರ್ತಮಾನದ ಸ್ಥಿತಿಗಿತಿಯ ಬಗ್ಗೆ ಒಂದು ಬಗೆಯ ಕೃತಕ ಸಂತೃಪ್ತಿಯನ್ನು ತಾಳಿರುತ್ತಾರೆ; ತಮ್ಮ ಜೀವನಮಟ್ಟದ ಸುಧಾರಣೆಗಾಗಿ ಯಾವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಮಾಡದೆ ತಾಮಸಿಕ ಬದುಕನ್ನು ಸವೆಸುತ್ತಿರುತ್ತಾರೆ. ಇಂತಹವರು ಜೀವನದ ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನು ಗಂಭೀರವಾಗಿ ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು. ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಸಹ ಸಾಧಕನಿಗೆ ಇರಬೇಕಾದ ಒಂದು ಮೂಲಭೂತ ಅರ್ಹತೆ ಎಂದರೆ ಸಾವು-

ನೋವುಗಳಿಂದ ಕೂಡಿದ ಪ್ರಾಪಂಚಿಕ ಜೀವನದ ಬಗ್ಗೆ ತೀವ್ರ ಜುಗುಪ್ಸೆ (ವೈರಾಗ್ಯ).

ಕೆಡುಕನ್ನು ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಸುತ್ತಮುತ್ತಲಿನ ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಸಹ ಗುರುತಿಸಬೇಕು. ಆಗಲೇ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಇತರರಿಗಾಗಿ ಮರುಗುವ ಹೃದಯವನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಜನರ ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳನ್ನು ಗಮನಿಸುವಾಗ, ಅವುಗಳನ್ನು ಎತ್ತಿ ಆಡಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ, ಸಿನಿಕರೂ ಆಗಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ದೌರ್ಬಲ್ಯಗಳು ಮನುಷ್ಯನ ಹೊರಗಿನ ಆವರಣಗಳಲ್ಲಿರುವಂಥವು ಮಾತ್ರ; ಅವನೊಳಗಿನ ಆಂತರಿಕ ದಿವ್ಯತೆ ಅವುಗಳಿಂದ ಎಂದೂ ಕಲುಷಿತವಾಗುವುದಿಲ್ಲ ಎಂಬ ದೃಢ ನಂಬಿಕೆ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರಬೇಕು.

ಕೆಡುಕಿನ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಟ

ಲೌಕಿಕ ಹಂತದಲ್ಲಿ ಕೆಡುಕಿನ ವಿರುದ್ಧದ ಹೋರಾಟವು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಗಳಿಸುವ ನಮ್ಮ ಸಾಧನೆಯ

ಅವಿಭಾಜ್ಯ ಅಂಗ ಎಂದು ನಾವು ಪರಿಗಣಿಸಬೇಕು. ಎಲ್ಲೋ ಕೆಲವರು ಹುಟ್ಟಿನಿಂದಲೇ ಸಿದ್ಧರಾದ ದೈವೀಪುರುಷರನ್ನು ಬಿಟ್ಟು, ಬಹುಪಾಲು ಜನರಿಗೆ ಈ ಬಗೆಯ ಹೋರಾಟ ಅನಿವಾರ್ಯ. ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿಯೂ ತನ್ನ ಜೀವನದ ಸ್ಥಿತಿಗತಿಗಳನ್ನು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಂಡು, ಸುಖನಿಮ್ಮದಿಗಳನ್ನು ಗಳಿಸಲು ಶಕ್ತಿಮೀರಿ ಹೋರಾಡಬೇಕು. ಈ ಹೋರಾಟವು ಅದರ ಉದ್ದೇಶಿತ ಫಲದ ಜೊತೆಗೆ, ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ತನ್ನಲ್ಲಿರುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಅರಿವನ್ನೂ ಉಂಟುಮಾಡುತ್ತದೆ. ಭಾರತ ದೇಶದ ಬಡಜನರ ಬವಣೆಗಳನ್ನು ನೋಡಿ ತೀವ್ರವಾಗಿ ನೊಂದ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಶೋಚನೀಯ, ನಿರುತ್ಸಾಹಕ ಮತ್ತು ಆತ್ಮಗೌರವವಿಲ್ಲದ ಈ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಎಚ್ಚೆತ್ತು, ವಿದ್ಯಾಭ್ಯಾಸ, ಕೃಷಿ, ವಾಣಿಜ್ಯ ಮತ್ತು ಉತ್ಪಾದನಾ ಕ್ಷೇತ್ರಗಳಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಯೋನ್ಮುಖರಾಗಲು ಜನತೆಗೆ ಕರೆ ನೀಡಿದರು. ಇದರಲ್ಲಿ ಎರಡು ಉದ್ದೇಶಗಳು ಸಾಧಿಸುತ್ತವೆ: ಮೊದಲನೆಯದಾಗಿ, ಜನರು ತಮ್ಮ ಹೀನಾಯ ಸ್ಥಿತಿಯಿಂದ ಮೇಲೇರುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಎರಡನೆಯದಾಗಿ, ಅವರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಅಗಾಧ ಸಾಮರ್ಥ್ಯದ ಅರಿವನ್ನು ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ.

ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಕೇವಲ ತನಗಾಗಿ ಅಥವಾ ತನ್ನ ಕುಟುಂಬಕ್ಕಾಗಿ ಮಾತ್ರ ದುಡಿಯದೆ ತನ್ನ ಸಮುದಾಯ, ಸಮಾಜ ಹಾಗೂ ರಾಷ್ಟ್ರದ ವಿಳಗಾಗಿ ಸಹ ಶ್ರಮಿಸಬೇಕು. ಈ ರೀತಿಯ ಲೋಕಕಲ್ಯಾಣ ಕಾರ್ಯಗಳಿಂದಾಗುವ ಉತ್ತಮ ಪ್ರಯೋಜನದ ಬಗ್ಗೆ ಸ್ವಾಮಿ ತಪಸ್ವಾನಂದಜಿ ಅವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಉದ್ದೇಶಗಳಾದ ರಾಷ್ಟ್ರಾಭಿಮಾನ, ಸಮಾಜೋದ್ಧಾರ ಹಾಗೂ ಮಾನವ ಕಲ್ಯಾಣಗಳಿಗಾಗಿ ಮಾಡುವ ಕಾರ್ಯವು ಹೊರಗಿನ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಸತ್ಪಲವನ್ನುಂಟುಮಾಡುವುದಲ್ಲದೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯ ಮೇಲೆ ಸಹ ಸತ್ಪರಿಣಾಮವನ್ನು ಬೀರುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾರ್ಥವಿಲ್ಲದ ಉದ್ದೇಶಸಾಧನೆಗೆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ಸಮರ್ಪಿಸಿಕೊಂಡಾಗ ಆತನ ನೈಜ ಆತ್ಮವು ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಆತನು ಉದಾತ್ತವಾದ ಸಮಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವನ್ನು ಸಾಧಿಸುತ್ತಾನೆ. ಎಲ್ಲಿ ಈ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವು ಪರಿಪೂರ್ಣವೂ ಪ್ರಾಮಾಣಿಕವೂ ಆಗಿರುವುದೋ, ಆಗ ಸಮಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ಶಕ್ತಿಯ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಗೆ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಒಂದು ಮಾಧ್ಯಮವಾಗುತ್ತಾನೆ. ಮಹಾ ದೇಶಭಕ್ತರಲ್ಲಿ, ಸಮಾಜವಾದಿಗಳಲ್ಲಿ, ಸಮಾಜಸುಧಾರಕರಲ್ಲಿ ನಾವು ಕಾಣುವ ಪ್ರಚಂಡ ಶಕ್ತಿಗೆ ಆಲೋಚನೆ ಮತ್ತು ಭಾವನೆಗಳಲ್ಲಿ ಅವರು ಸಮಷ್ಟಿಯೊಡನೆ ಸಾಧಿಸಿರುವ ಈ ಬಗೆಯ ತಾದಾತ್ಮ್ಯವೇ ಕಾರಣ”(Spiritual Quest, p.73).

ಕೆಡುಕಿನ ವಿರುದ್ಧದ ಹೋರಾಟವು, ತನ್ನ ಸ್ವಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಅಥವಾ ಪರಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಪ್ರಯೋಜನಕಾರಿಯಾಗಬೇಕಿದ್ದರೆ ಅದು ನೈತಿಕತೆಯ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ನಿಂತಿರಬೇಕು. ಉಪನಿಷತ್ತುಗಳಲ್ಲಿ ಬರುವ ಕೆಡುಕಿನ ಜಿಜ್ಞಾಸೆಯ ಬಗ್ಗೆ ಪ್ರೊ. ಎಂ. ಹಿರಿಯಣ್ಣನವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಕೇವಲ ಏಕತ್ವವಿರುವ ಬ್ರಹ್ಮನಲ್ಲಿ ನಾನಾತ್ವವನ್ನು ಮಾತ್ರ ಕಾಣುವ ತಾತ್ವಿಕ

ದೋಷವೇ ಕೆಡುಕಿಗೆ ಕಾರಣ. ಇಂದ್ರಿಯಾನುಭವಜನ್ಯ ಚಿಂತನೆಯು ಪರತತ್ತ್ವವನ್ನು ಗ್ರಹಿಸಲಾರದೆ ಅದನ್ನು ವಿರೂಪಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ ಅಥವಾ ಚೂರು ಚೂರು ಮಾಡಿ ಒಂದರಿಂದ ಮತ್ತೊಂದು ಬೇರೆ ಎಂಬಂತೆ ತೋರಿಸುತ್ತದೆ.... ಸತ್ಯವನ್ನು ಹೀಗೆ ತಪ್ಪಾಗಿ ನಿರೂಪಿಸಿರುವುದು ಬಾಹ್ಯ ಜಗತ್ತಿನ ವಿಷಯಕ್ಕೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಆತ್ಮದ ವಿಷಯಕ್ಕೂ ಅನ್ವಯಿಸುತ್ತದೆ. ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬೊಬ್ಬನೂ ತಾನು ಇತರರಿಗಿಂತ ಬೇರೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವುದರಿಂದಲೇ ತನ್ನನ್ನು ತಾನು ರಕ್ಷಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಅಥವಾ ಸ್ವಾರ್ಥ ಸಾಧಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುವುದು... ಬೇರೆ ಮಾತುಗಳಲ್ಲಿ ಹೇಳುವುದಾದರೆ ಅಹಂಕಾರವೇ- ಅಂದರೆ ಆತ್ಮವು ಪರಿಮಿತವೆಂದು ದೃಢವಾಗಿ ಭಾವಿಸುವುದೇ ಎಲ್ಲ ಕೆಡುಕಿಗೂ ಮೂಲ” (ಭಾರತೀಯ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದ ರೂಪರೇಖೆಗಳು, ಪು.೬೭).

ಆದ್ದರಿಂದ ಮನುಷ್ಯನಿಗೆ ಯಾವಾಗ ತನ್ನ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು, ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು ಮೀರಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗುವುದೋ ಅಂದೇ ಎಲ್ಲ ಕೆಡುಕುಗಳೂ ಅವನ ಮಟ್ಟಿಗೆ ತಮ್ಮ ಅಸ್ತಿತ್ವವನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳುತ್ತವೆ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಪ್ರಕಾರ ಸ್ವಾರ್ಥ ತ್ಯಾಗವೇ ನೈತಿಕತೆಯ ಮೂಲ. ನಿಸ್ವಾರ್ಥತೆ, ಸತ್ಯಸಂಧತೆ, ಅಹಿಂಸೆ ಮೊದಲಾದ ಉದಾತ್ತ ನೈತಿಕ ಮೌಲ್ಯಗಳ ಆಧಾರದ ಮೇಲೆ ಕೆಡುಕಿನ ವಿರುದ್ಧದ ಹೋರಾಟ ನಡೆಯಬೇಕು. ಅದು ಸಮಾಜದಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಬದಲಾವಣೆ ತರುವುದರ ಜೊತೆಗೆ ಹೋರಾಟ ನಡೆಸಿದವನ ವ್ಯಕ್ತಿತ್ವದ ಉನ್ನತ ಆಯಾಮಗಳನ್ನೂ ಜಾಗೃತಗೊಳಿಸುತ್ತದೆ. ಮಹಾತ್ಮ ಗಾಂಧೀಜಿಯವರ ಜೀವನ ಇದಕ್ಕೆ ಒಂದು ಉತ್ತಮ ನಿದರ್ಶನ. ಅವರು ಕೇವಲ ರಾಜಕೀಯ ಉದ್ದೇಶಗಳಿಗಾಗಿ ಹೋರಾಟ ನಡೆಸಿದರೂ, ಅದರ ಮೂಲಕವೇ ಅಚ್ಚರಿ ಹುಟ್ಟಿಸುವ ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಪ್ರಗತಿಯನ್ನೂ ಸಾಧಿಸಿದರು.

ಒಳಿತು ಮತ್ತು ಕೆಡುಕು: ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆ

ನಿಸ್ವಾರ್ಥತೆಯೇ ಮೊದಲಾದ ನೈತಿಕ ನಿಯಮಗಳಿಗೆ ಅನುಗುಣವಾಗಿ ಕೆಡುಕಿನ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಡುವ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಕಾಲಕ್ರಮದಲ್ಲಿ ಒಳಿತು-ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನು ಒಂದು ಹೊಸ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ನೋಡಲು ಸಮರ್ಥನಾಗುತ್ತಾನೆ. ಶ್ರೀಕೃಷ್ಣನು ತನ್ನ ವಿಶ್ವರೂಪದಲ್ಲಿ ಸೃಷ್ಟಿಕರ್ತನಂತೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲದೆ, ಭಯಾನಕವಾದ ಸಂಹಾರಕರ್ತನಂತೆಲೂ ಕಾಣಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾನೆ. ಅದಲ್ಲದೆ, ಅವನೇ ಭಗವದ್ಗೀತೆಯಲ್ಲಿ ಕೂಡ, “ಹೊಗೆಯಿಂದ ಬೆಂಕಿ ಆವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿರುವ ಹಾಗೆ ಸಮಸ್ತ ಕರ್ಮಗಳು ದೋಷದಿಂದ ಆವರಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ” (ಭಗವದ್ಗೀತಾ, ೧೮.೪೮) ಎಂದು ಕೂಡ ಹೇಳುತ್ತಾನೆ. ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಕಾರ್ಯವೂ ಎಷ್ಟೇ ಘನ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಕೂಡಿ, ನೈತಿಕ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿಯೇ ಅದನ್ನು ಪೂರ್ಣಗೊಂಡರೂ ಒಂದಲ್ಲ ಒಂದು ಬಗೆಯಲ್ಲಿ ಅಲ್ಪವಾದರೂ ಕೆಡುಕನ್ನು ಅದು ಹೊಂದಿರುತ್ತದೆ. ಇದರಿಂದ ಒಳಿತು-ಕೆಡುಕುಗಳು ನಾಣ್ಯದ ಎರಡು ಮುಖಗಳಂತೆ ಯಾವಾಗಲೂ ಜೊತೆಯಾಗಿಯೇ

ಇರುತ್ತವೆ ಎಂದು ತಿಳಿದುಬರುತ್ತದೆ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುವಂತೆ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಒಳಿತೆಂಬುದಾಗಲಿ ಅಥವಾ ಕೆಡುಕೆಂಬುದಾಗಲಿ ಯಾವುದೂ ಇಲ್ಲ. ಅವೆರಡು ವಸ್ತುತಃ ಬೇರೆಬೇರೆಯಾಗಿರದೆ ಕೇವಲ ಅಭಿವ್ಯಕ್ತಿಯ ಪ್ರಮಾಣದಲ್ಲಿ ಮಾತ್ರ ವ್ಯತ್ಯಾಸವನ್ನು ಹೊಂದಿವೆ. ವಿಪರ್ಯಾಸವೋ ಎಂಬಂತೆ, ವ್ಯಕ್ತಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಬದಲಾವಣೆ ತರಲು ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ಹೊಂದಿರುವುದರಿಂದ, ಕೆಡುಕು ಸಂಕಟಗಳನ್ನು 'ಅಜ್ಞಾತ ದೇವದೂತ' ರೆಂದು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ.

ಒಳಿತು-ಕೆಡುಕುಗಳ ಈ ದ್ವಂದ್ವವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಂಡಾಗ ಮತಾಂಧತೆಯು ಜನರ ಮನಸ್ಸಿನಿಂದ ದೂರವಾಗುತ್ತದೆ. ಕೇವಲ ತನ್ನ ಮತ ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಒಳಿತಾದದ್ದು ಎಂಬ ಅಂಧಾಭಿಮಾನವೇ ಮತಾಂಧತೆಯ ಮೂಲ. ಮತಾಂಧನಾದ ವ್ಯಕ್ತಿ ತನ್ನ ಮತಕ್ಕೆ ವಿರುದ್ಧವಾದ ಬೇರೆ ಎಲ್ಲ ಮತಗಳೂ ಅಳಿಸಿ ಹಾಕಲು ಮಾತ್ರ ಯೋಗ್ಯವಾದುವು ಎಂದು ಭಾವಿಸುತ್ತಾನೆ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುವಂತೆ, “ಒಳ್ಳೆಯದು ಕೆಟ್ಟದ್ದು ಸಂಪೂರ್ಣ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸುವುದು ನಮ್ಮನ್ನು ಕ್ರೂರಿಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುತ್ತದೆ, ನಮ್ಮ ಹೃದಯದ ಅನುಕಂಪವೆಲ್ಲ ಬತ್ತಿಹೋಗುವಂತೆ ಮಾಡುತ್ತದೆ” (ವಿವೇಕಾನಂದರ ಕೃತಿಶ್ರೇಣಿ, ಸಂ.೭, ಪು.೩೨೨).

ಒಳಿತು ಕೆಡುಕುಗಳ ಕುರಿತಾದ ಹೊಸ ದೃಷ್ಟಿಕೋನ ಹುಟ್ಟಿದಾಗ ಜನರು ತಮ್ಮ ನಂಬಿಕೆಗಳಲ್ಲಿರುವ ದೋಷಗಳನ್ನೂ ಹಾಗೆಯೇ ಇತರ ಮತಗಳಲ್ಲಿರುವ ಒಳ್ಳೆಯ ಅಂಶಗಳನ್ನೂ ಕಾಣಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸುತ್ತಾರೆ.

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಒಳಿತು-ಕೆಡುಕು ಇವೆರಡನ್ನೂ ಒಪ್ಪಿಕೊಳ್ಳುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ಮತ್ತೂ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಮುಂದೆ ಹೋಗುತ್ತಾರೆ. “ಭಯಾನಕವಾದುದನ್ನು ಆ ಕಾರಣಕ್ಕಾಗಿಯೇ ಪೂಜಿಸೋಣ” ಎನ್ನುವುದು ಅವರ ಕೆಚ್ಚಿದೆಯ ಮಾತು. “ಒಳ್ಳೆಯದು ಮತ್ತು ಸುಂದರವಾಗಿರುವುದು ಇವುಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಪೂಜಿಸುವುದು ಒಂದು ದೌರ್ಬಲ್ಯ” ಎಂಬ ಟಿಪ್ಪಣಿ ಒಂದು ಪಂಗಡದ ನಂಬಿಕೆಯನ್ನು ಅವರು ಅನುಮೋದಿಸುತ್ತಾರೆ (ಕೃ. ಶ್ರೇ., ಸಂ.೧, ಪು.೨೭೪). ತಮ್ಮ 'ತಾಯಿ ಕಾಳಿ' ಎಂಬ ಕವಿತೆಯಲ್ಲಿ ಅವರು ಮೊರೆಯಿಡುವುದು ದಯಾಮಯಿಯಾದ ಕಾಳಿಯನ್ನಲ್ಲ; ಬದಲಿಗೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ಸಂಹಾರಮಾಡುವ ಕಾಳಿಯನ್ನು. ಸೋದರಿ ನಿವೇದಿತಾ ತಮ್ಮ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಸ್ಮೃತಿಕಥನದಲ್ಲಿ ಹೀಗೆ ಬರೆದಿದ್ದಾರೆ: “ನಲಿವು ಮತ್ತು ಮಾಧುರ್ಯಗಳಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟು ಸಹಜವಾಗಿ ನಾವು ನಮ್ಮ ತಾಯಿಯನ್ನು ಗುರುತಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಅಷ್ಟೇ ಸಹಜವಾಗಿ ಕೆಡುಕು, ವ್ಯಸನ ಮತ್ತು ಭಯಾನಕ ವಿಷಯಗಳಲ್ಲಿಯೂ ಆಕೆಯನ್ನು ಗುರುತಿಸಬೇಕು ಎಂಬುದು ಅವರ ಅಭಿಪ್ರಾಯ” (Master As I saw Him, P.136).

ಕಾಳಿಯ ಕಲ್ಪನೆಯ ಹಿಂದೆ ಇರುವ ಈ ಉನ್ನತ ಭಾವನೆಗೆ ತಣ್ಣೀರೆರಚುವ ಎಲ್ಲ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನೂ ಅವರು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ

ವಿರೋಧಿಸುತ್ತಿದ್ದರು. “ಮೂರ್ಖರು! ಕಪಾಲಗಳ ಹಾರವನ್ನು ನಿನ್ನ ಕೊರಳಿಗೆ ಹಾಕಿ ನಂತರ ಭಯದಿಂದ ನಡುಗಿ ನಿನ್ನನ್ನು 'ದಯಾಮಯಿ' ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ,” ಎಂದು ತಮ್ಮ ಅಸಹನೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ (ಅದೇ, ಪು. ೧೩೬). ಅವರ ಪ್ರಕಾರ 'ತಾಯಿ ಕಾಳಿ' ಯಾರಿಗೆ ಒಲಿಯುತ್ತಾಳೆಂದರೆ,

**ಅಳಲುಗಳನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸಿ, ಮೃತ್ಯುವನಾಲಿಂಗಿಸಿ
ಪ್ರಳಯನಾಟ್ಟುಗೈವ ಧೀರನೆಡೆಗೆ ತಾಯಿ ಬರುವಳು!**

(ವಿವೇಕಾನಂದ ಕವಿತಾವಳಿ, ಪು.೧೦, ಅನುವಾದ: ಡಾ. ಹೆಚ್. ಎನ್. ಮುರಳೀಧರ)

ಕೆಡುಕನ್ನು ಕಾಣಬೇಡ

ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಸಾಧನೆಯ ಅಂತಿಮ ಘಟ್ಟ ತಲುಪಿರುವ ಸೂಚನೆಯೆಂದರೆ ಸಾಧಕನು ಒಳಿತು-ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನು ನೋಡದೆ ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ದೈವೇಚ್ಛೆಯೆಂದು ಪರಿಗಣಿಸುವುದು. ಹಿಂದೆ ಹೇಳಿದಂತೆ ಒಳಿತು ಮತ್ತು ಕೆಡುಕು - ಈ ಎರಡಕ್ಕೂ ಕಾರಣ, ಏಕತೆ ಇರುವೆಡೆಯಲ್ಲಿ ವಿವಿಧತೆಯನ್ನು ನೋಡುವ ತಾತ್ವಿಕ ದೋಷ. “ಹೀಗೆ ಅದು(ಕೆಡುಕು) ಆಗಂತಕವಾಗಿ ಬಂದದ್ದೆ ಹೊರತು, ಪರತತ್ವದ ಸರಿಯಾದ ಅರಿವಿನಲ್ಲಿ ಅದಕ್ಕೆ ಯಾವ ಸ್ಥಾನವೂ ಇಲ್ಲ” (ಭಾರತೀಯ ತತ್ವಶಾಸ್ತ್ರದ ರೂಪು ರೇಖೆಗಳು, ಪು. ೬೭). ಎಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ವಿವಿಧತೆಯನ್ನು ನಾವು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತೇವೆಯೋ ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಕೆಡುಕೆಂಬುದು ವಾಸ್ತವವಾದುದು ಮತ್ತು ನಿರಾಕರಿಸಲು ಅಸಾಧ್ಯವಾದುದು. ಯಾವಾಗ ಸಾಧಕನು ತನ್ನ ಪ್ರಜ್ಞಾಸ್ವರವನ್ನು ಉನ್ನತ ಮಟ್ಟಕ್ಕೆ ಏರಿಸಿ ಏಕತೆಯನ್ನು ಗ್ರಹಿಸುತ್ತಾನೆಯೋ ಆಗ ಕೆಡುಕು ಸಂಪೂರ್ಣವಾಗಿ ಕೊನೆಗಾಣುತ್ತದೆ. ಈಶಾವಾಸ್ಯ ಉಪನಿಷತ್ತು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತದೆ: “ಏಕತ್ವವನ್ನು ಅರಿತು, ಎಲ್ಲ ಜೀವಿಗಳೂ ತನ್ನ ಆತ್ಮವೆಂದೇ ನೋಡುವವನಿಗೆ ಮೋಹವಾಗಲಿ, ದುಃಖವಾಗಲಿ, ಹೇಗೆ ತಾನೆ ಇರಬಲ್ಲದು?” (ಈಶಾವಾಸ್ಯ ಉಪನಿಷತ್, ೭).

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಒಂದು ಘಟನೆ ಈ ವಿಷಯವನ್ನು ನಮಗೆ ಮನದಟ್ಟು ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಅವರು ಒಮ್ಮೆ ಅಮೆರಿಕೆಯ ದಕ್ಷಿಣ ಕ್ಯಾಲಿಫೋರ್ನಿಯಾದಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಅಮೋಘವಾದ ಉಪನ್ಯಾಸವನ್ನು ನೀಡಿಯಾದಮೇಲೆ ಸಭಿಕರಲ್ಲೊಬ್ಬ ಎದ್ದುನಿಂತು, “ಇದೆಲ್ಲ ಸರಿ ಸ್ವಾಮೀಜಿ, ನೀವು ಹೇಳುವುದರ ಸಾರಾಂಶವೇನೆಂದರೆ ಇರುವುದೆಲ್ಲ ದೇವರು ಎಂದಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ. ಆಗ ಸ್ವಾಮೀಜಿಯವರು ತಕ್ಷಣ, “ಖಂಡಿತವಾಗಿಯೂ ಇಲ್ಲ. ನೀವು ಯಾವುದನ್ನು ಇರುವುದೆಲ್ಲ ಎಂದು ನಿರ್ದೇಶಿಸುತ್ತೀರೋ ಅವು ಯಾವುವೂ ಇಲ್ಲ ಎನ್ನುವುದು ನನ್ನ ಮತ. ಇರುವುದು ದೇವರೊಬ್ಬನೇ! ಇದೇ ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಮತಕ್ಕೂ ಇರುವ ದೊಡ್ಡ ವ್ಯತ್ಯಾಸ ” ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸಿದರಂತೆ! (ಪ್ರಬುದ್ಧ ಭಾರತ, ೧೯೮೬, ಪು.೬೧೯).

ಶ್ರೇಷ್ಠ ಅನುಭಾವಿಗಳೂ ತತ್ತ್ವಶಾಸ್ತ್ರಜ್ಞರೂ ಆಗಿದ್ದ ಸ್ವಾಮಿ ಅಶೋಕಾನಂದರು ಇದೇ ಭಾವನೆಯನ್ನು, ಭಕ್ತಿಮಾರ್ಗದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದ ವಿವರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅವರನ್ನುವಂತೆ ಒಳಿತು-ಕೆಡುಕು - ಎರಡನ್ನೂ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದವನು ಭಗವಂತನೇ. ಆದ್ದರಿಂದ ಕೇವಲ ಒಳಿತನ್ನು ಮಾತ್ರ ಮೆಚ್ಚಿಕೊಂಡು, ಎಲ್ಲ ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನೂ ಸೈತಾನನು ಸೃಷ್ಟಿಸಿದನೆಂದು ಮೂಗುಮುರಿಯುವುದು ನಮ್ಮ ದೌರ್ಬಲ್ಯವೇ ಸರಿ. ಅವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: “ಭಗವಂತ ಯಾವುದನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದ್ದಾನೆಯೋ ಅದೆಲ್ಲವೂ ದಿವ್ಯವಾದದ್ದು ಮತ್ತು ಭವ್ಯವಾದದ್ದು! ಜೀವನವು ಅದ್ಭುತ, ಏಕೆಂದರೆ ಅದು ಭಗವಂತ ಸೃಷ್ಟಿಸಿದ್ದು ಮರಣವು ಕೂಡ ಅದ್ಭುತ, ಏಕೆಂದರೆ ಅದೂ ಭಗವಂತನಿಂದಲೇ ಆಗಿದ್ದು. ಆರೋಗ್ಯವು ಅದ್ಭುತ, ರೋಗ ರುಜಿನಗಳು ಅದ್ಭುತ. ಏಕೆಂದರೆ ಇವೆರಡೂ ಭಗವಂತನಿಂದಲೇ ಸೃಷ್ಟಿಸಲ್ಪಟ್ಟಿವೆ (Meditation, Ecstasy and Illumination, ಪು.೧೮೭).

ಇಲ್ಲಿ ಗಮನಿಸಬೇಕಾದ ಅಂಶವೆಂದರೆ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವ್ಯಕ್ತಿಗಳು ಕೇವಲ ತಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ದುಃಖಸಂಕಟಗಳನ್ನು ಕುರಿತು ಈ ನಿಲುವನ್ನು ತಾಳುತ್ತಾರೆ. ಇತರರು ಕಷ್ಟಕಾರ್ಪಣ್ಯದಲ್ಲಿ ತೊಳಲುತ್ತಿದ್ದರೆ ಅವರ ದಯಾಪೂರಿತ ಹೃದಯ ತೀವ್ರವಾಗಿ ಸಂವೇದಿಸುತ್ತದೆ. ನರಳುತ್ತಿರುವವರಿಗೆ ಅವರು ಸಾಂತ್ವನ, ಸಮಾಧಾನಗಳನ್ನು ಮತ್ತು ಕಷ್ಟಗಳನ್ನು ಎದುರಿಸಬಲ್ಲ ಧೈರ್ಯ, ಶಕ್ತಿಗಳನ್ನು ನೀಡುತ್ತಾರೆ. ಅನೈತಿಕ ಅಥವಾ ಅಮಾನವೀಯ ಸ್ವಭಾವವುಳ್ಳ ಜನರ ಬಗ್ಗೆ ಕೂಡ ಅವರುತೀವ್ರ ಅನುಕಂಪೆಯನ್ನು ತೋರಿಸುತ್ತಾರೆ. ಅಂಥವರನ್ನು ಮತ್ತಷ್ಟು ಅಧಃಪತನಕ್ಕೆ ತಳ್ಳುವ ಯಾವುದೇ ನಿಂದೆಯ ನುಡಿ ಅವರ ಬಾಯಿಂದ ಹೊರಬರಲಾರದು. ಅದರ ಬದಲು ತಮ್ಮ ನಡೆನುಡಿಗಳಿಂದ ಅಂಥವರಿಗೆ ಅವರು ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ಪಾಪದ ಅರಿವನ್ನು ಉಂಟುಮಾಡಿ ಸತ್ತ್ವಭಾವವನ್ನು ಬೀರುತ್ತಾರೆ.

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಒಮ್ಮೆ ಈಜಿಪ್ಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೆಲವು ವೇಶ್ಯೆಯರನ್ನು ನೋಡಿ ತಕ್ಷಣ ಅವರ ಬಳಿಗೆ ಹೋಗಿ, ತೀವ್ರ ದುಃಖದಿಂದ ಅಳಲು ಆರಂಭಿಸಿದರು. ಅವರ ಬಗ್ಗೆ ಏನೂ ತಿಳಿಯದಿದ್ದ ಆ ನತದೃಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಒಬ್ಬಳು ‘ದೇವರಂತಹ ಮನುಷ್ಯ’ ಎಂದು ತನ್ನ ಭಾಷೆಯಲ್ಲಿ ಉದ್ಗಾರ ಮಾಡಿದಳಂತೆ. ಹಾಗೆಯೇ ಸಂತ ಪವಾಹಾರಿ ಬಾಬಾ ಅವರ ಜೀವನದಲ್ಲಿಯೂ ಒಂದು ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಘಟನೆಯಿದೆ. ಒಮ್ಮೆ ಅವರ ಬಳಿ ಇದ್ದ ಕೆಲವೇ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕಳ್ಳನೊಬ್ಬ ಕದಿಯಲು ಬಂದ. ಅವರು ಎಚ್ಚರಗೊಂಡಾಗ, ಆತ ಓಡಿಹೋಗಲಾರಂಭಿಸಿದ. ಆಗ ಆ ಮಹಾಸಂತರು ಅವನ ಹಿಂದೆ ಓಡಿ ಹೋಗಿ ತಾವೇ ಅವನಿಗೆ ಆ ವಸ್ತುಗಳನ್ನು ಕೊಟ್ಟರಂತೆ. ಈ ಅತಿಮಾನುಷ ನಡತೆಯಿಂದ ತೀವ್ರ ಪ್ರಭಾವಗೊಂಡ ಆ ವ್ಯಕ್ತಿಯು ಮುಂದೆ ಕಳ್ಳತನವನ್ನು ಬಿಡುವುದಷ್ಟೇ ಅಲ್ಲದೆ ವಿರಕ್ತ ಜೀವನವನ್ನೂ ಕೈಗೊಂಡ. ಆದ್ದರಿಂದ ‘ಕೆಡುಕನ್ನು ಕಾಣ ಬೇಡ’ ಎನ್ನುವ ನೀತಿಶಾಸ್ತ್ರದ ವಾಕ್ಯವನ್ನು ಕೆಡುಕಿನ ಬಗ್ಗೆ ಕುರುಡ ರಾಗಿರಬೇಕು ಅಥವಾ ಉದಾಸೀನರಾಗಿರಬೇಕು ಎಂದು ಅರ್ಥೈಸ ಬಾರದು. ತಪ್ಪು ದಾರಿಯಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು ಹೀಯಾಳಿಸದೆ ಸರಿ ದಾರಿಗೆ ಬರುವಂತೆ ಪ್ರೇರೇಪಿಸಬೇಕು. ಇದೇ ಈ ಮಾತಿನ ನಿಜವಾದ ಅರ್ಥ.

ಕೆಡುಕನ್ನು ನಿಗ್ರಹಿಸಿದವೆಂದರೆ ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯನ್ನು ಪಡೆದಂತೆಯೇ ಸರಿ. ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿರುವ ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನು ಹಳಿ ಯುತ್ತ ಕಾಲಕಳೆಯುವುದಕ್ಕಿಂತ ಅವೇ ಕೆಡುಕುಗಳನ್ನು ಪರಿಪೂರ್ಣತೆಯ ಸಾಧನೆಗೆ ಸಹಾಯಕವಾದ ಪರಿಕರಗಳನ್ನಾಗಿ ಮಾರ್ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಈ ದಿಸೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿರುವ ಕೆಡುಕಿನ ಅಂಗೀಕಾರ, ಕೆಡುಕಿನ ವಿರುದ್ಧ ಹೋರಾಟ, ದೃಷ್ಟಿಕೋನದಲ್ಲಿ ಪರಿವರ್ತನೆ, ಕೆಡುಕನ್ನು ಕಾಣದಿರುವುದು - ಈ ನಾಲ್ಕು ಹಂತಗಳು ಬದುಕಿನ ವಿವಿಧ ಸಂದರ್ಭಗಳಲ್ಲಿ ಮಾರ್ಗಸೂಚಿಗಳಾಗುತ್ತವೆ.

ಚಿಂತನಪ್ರಭ

ಟೆಂಪರ್

ಮನುಷ್ಯ ತಾನು ಸುಖ ಶಾಂತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದುಕೊಂಡು ಬದುಕಬೇಕಾದರೆ - ಅವನು ತನ್ನ ಟೆಂಪರನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು. ‘ಟೆಂಪರನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಟೆಂಪರ್ ಎಂಬ ಇಂಗ್ಲಿಷ್ ಪದಕ್ಕೆ ರೇಗು, ರೋಷ ಎಂದೂ, ಮನಸ್ಸಿನ ಹದ, ಸಮಸ್ಥಿತಿ ಎಂದೂ ಅರ್ಥ ಉಂಟು. ಮೊದಲನೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬಾರದು, ಎಂದರೆ ಅದನ್ನು ಅಡಗಿಸಿಡಬೇಕು; ಎರಡನೇ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಅದನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ಟೆಂಪರನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡರೆ, ಅದರಿಂದ ತಾಳ್ಮೆ, ಸಹನೆ, ಸೈರಣೆ, ಕ್ಷಮೆಯೆಂಬ ಮಹಾಗುಣ ಅಭಿವೃದ್ಧಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ತಾಳಿದವನು ಬಾಳಿಯಾನು ಎಂಬ ಗಾದೆಯನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ಜ್ಞಾಪಿಸಿಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಕೆಲವರಿದ್ದಾರೆ: ಹೊತ್ತುಗೊತ್ತಿಲ್ಲದೆ ರೇಗುತ್ತಾರೆ. ಕಾಲ ದೇಶ ವರ್ತಮಾನಗಳ ಪರಿಜ್ಞಾನವಿಲ್ಲದವರ ರೇಗು ತನ್ನ ಅಲಗನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡು ಬರು ಬರುತ್ತ ಮೊಂಡಾಗಿ ಬಿಡುತ್ತದೆ. ‘ದಿನಾ ಸಾಯುವವರಿಗೆ ಅಳುವವರು ಯಾರು?’ ಎಂದ ಹಾಗೆ ಇವರ ರೇಗು ಯಾರ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೂ ಬರುವುದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ಕೆಲವರಿದ್ದಾರೆ : ಯಾರದೋ ಮೇಲಿನ ಕೋಪವನ್ನು ಯಾರ ಮೇಲೆಯೋ ತೀರಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಬೇರೆ ಕೆಲವರಿದ್ದಾರೆ : ಇವರು ಸುಲಭಕೋಪಿಗಳಲ್ಲ; ಇಂಥವರು ಕಿರಳಿದರೆ ಮೂರು ಲೋಕವೂ ತಲ್ಲಣಿಸಿಹೋಗುತ್ತದೆ. ಶ್ರೀರಾಮನಿಗೆ ರಾಜ್ಯಾಭಿಷೇಕ ತಪ್ಪಿಹೋಯಿತೆಂದು ತಿಳಿದಾಗ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಿಗೆ ಬಂದ ಕೋಪವನ್ನು ಕಂಡು ‘ಕಲಕಲ್ಮಶಕ್ಕನಂ ಧೃತಿಜಲಧಿಯ ನಾವಂ ಕಲಂಕಿದಂ ಲಕ್ಷ್ಮಣನಂ!’ ಎಂದು ರಾಮ ಆಶ್ಚರ್ಯಪಟ್ಟನಂತೆ! ಇವರೆಲ್ಲರನ್ನೂ ಮೀರಿಸಿದವರು ಕೆಲವರೇ ಕೆಲವರಿದ್ದಾರೆ: ಸತ್ಯಕ್ಕೆ, ಧರ್ಮಕ್ಕೆ ಚ್ಯುತಿ ಬಂದಾಗ ಹೊರತು ಇವರು ಸೈರಣೆ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳರು. ಇಂಥವರ ಕೋಪವನ್ನು Righteous indignation ಎಂದು ಕರೆಯುತ್ತಾರೆ. ‘ಧರ್ಮಾವಿರುದ್ಧೋ ಭೂತೇಷು ಕಾಮೋಽಸ್ಮಿ’ ಎಂದು ಭಗವಂತ ಹೇಳಿದ್ದನ್ನು ಇವರ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ ‘ಧರ್ಮಾವಿರುದ್ಧೋ ಭೂತೇಷು ಕ್ರೋಧೋಽಸ್ಮಿ’ ಎಂದುಕೊಳ್ಳಬಹುದು. ಇಂಥವರು ಅತ್ಯಂತ ವಿರಳ.

- ಜಿ.ಪಿ.ರಾಜರತ್ನಂ (ಆಧಾರ: ವಿಚಾರರತ್ನ)